

Textus: Zsidókhoz írt levél 11. rész 1-2. verse: „A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés. Ennek a hitnek az alapján nyertek Istentől jó tanúbizonyságot a régiek.”

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt hét 5 napján a középiskolás korosztály táborban vett részt. Központi témájuk a hithősök voltak. Ki kell mondanunk, hogy nem csak szuperhősök vannak, nem csak hétköznapi hősök, hanem a hitnek is vannak hősei. A Biblia tele van velük. Ábeltől kezdve, Józsué, Gedeonon át, egészen az újszövetségi hősökig. A Zsidókhoz írt levél 11. része hosszan sorolja azokat, akik valamilyen formában ennek megfeleltek. Olvassuk a történet részleteket, felvillanásokat, és megfogalmazódik bennünk, hogy mi ilyenek nem lehetünk. Nem tudjuk megtenni ugyanazt, mint amit Noé tett, mert mostanában inkább gátat építünk az árvíz elkerülésére, nem bárkát. Nem tudjuk ugyanazt megtenni, mint amit Ábel tett, mert már nincsenek fizikai formában bemutatott áldozatok, csak lélekben hozott áldozatok. Nem tudunk olyan erősen hinni, mint ahogyan a kapernaumi százados hitt, hogy kimondta Jézusnak: „csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám”. Nem tudunk olyan erősen hinni, mint a kánaáni asszony, akit Jézus többszöri visszautasítása sem riasztott el attól, hogy kérését elmondja. Ez nekünk nem megy.

Tessék? Nem megy? Vajon melyik Biblia az, amit a kezünkben tartunk? Az eredeti verzió? Mert abban arról olvastam, és arról olvasok folyamatosan, hogy még akár én is lehetek hithős. Ennél van egy sokkal jobb hírem is. Mindenki, aki ma itt van, mindenki, aki hallja ezt az igehirdetést, lehet a hitben hős. Így aztán a mai napon hadd szólítsak meg mindenkit így: „Kedves Hithősök és Hithős Jelöltek”. Pontosan ugyanakkora esélyünk van a hitben példává válni, mint amekkora esélye volt Ábrahámnak, Dávid királynak, vagy a többieknek.

Ennek ellenére kicsit fájó megállapítással kell kezdenem. A hithősnél nem a hősiesség számít. Egy katonánál, igen. Egy sportolónál, igen. Egy másokért életét feláldozó névtelen embernél, igen. A hithősnél, nem. Ott egyedül a hit számít. Sőt, hadd rontsam tovább mindenkinek a kedvét. A hősiesség nem ér semmit. Csak a hit. Akkor válhatok hithőssé, ha nem is akarok hősiessé lenni, csak engedem, hogy a hit dolgozzon bennem.

Tudom, hogy a hasonlat nem teljesen jó, de ahhoz hasonlít ez, mint amikor szerelmesek vagyunk, és a szerelem irányít mindent. Szinte nem is tudjuk, hogy mit miért teszünk, mintha valami láthatatlan erő irányítana minket. Ki is mondjuk, hogy ilyen egy hős szerelmes. Vagy, amikor történik valami baj, és akkor nem összetörünk, hanem szinte önkívületi állapotban azon vagyunk, hogy elhárítsuk a bajt. Nem is nagyon gondolkodunk, hogy mit teszünk, csak tesszük. A végén pedig azt mondják, hogy milyen hősiessé küzdöttünk.

A hit, hogyha úgy munkálkodik bennünk, úgy irányít minket, hogy szinte tudattalanul tesszük a dolgunkat, akkor válunk hithőssé. Hiszen mit is írt a levél szerzője a hitről? „A remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.” A hit bizalom és meggyőződés. A láthatatlan, sokszor elképzelhetetlen dolgokkal kapcsolatos érzés: ez biztosan így van. Jézus megígérte, hogy nekünk a földi élet után örökké tartó életünk lesz. Ésszel fel sem tudom fogni, nem tudom megérteni, de hitben azt mondom, ez biztosan így lesz. Jézus megígérte, hogy megbocsátja minden bűnünket, amit őszintén megbánunk előtte. Fogalmam sincsen, hogy ez hogyan működik, de működik. Nem értem, de mégis biztos vagyok benne. A hit erről szól. Biztos vagyok abban, hogy van Isten. Biztos vagyok abban, hogy Ő vezet engem. Egészen biztos vagyok abban, hogy a Krisztus-követő élet a lehető legjobb, amit élhetek. Még akkor is, hogyha látszólag anyagi, vagy más veszteség ér engem emiatt. Ezzel a hittel válhatunk hithőssé.

Miért is? Azért, mert ez a hit nem fog mérlegelni, amikor Isten terve szerint el kell indulni valahová. Nem gondolkodik azon, hogy ez vajon jó lesz-e így. Egészen biztos abban, hogy az csak a lehető legjobb lehet. Olyan érzése van, ami a kártya asztalnál soha nem lehet. 21-et játszik, és 19-re lapot kér. Tudjuk, hogy meglehetősen kicsi az esély, hogy éppen kettes érkezzon, és 21 legyen a végeredmény. A hívő, aki biztos Isten vezetésében, aki biztos Isten létében, az elindul az úton, amit ő mutatott, bármilyen kicsi is az esélye, hogy jó lesz, mert tudja, hogy kettest fog húzni. Hithős ezzel a hittel lehetek. Egyetlen lapra tettem fel mindent. Nem kérdés, hogy minden jó, ami Istentől jön. Nem kérdés, hogy mindenben neki van igaza. Nem kérdés, hogy történjen bármi, akkor is szeret minket.

Biztosan mindenki ismeri azt a táblát, amit munkahelyeken lehet látni. A munkahelyi élet két fő szabálya. 1. szabály. A főnöknek mindig igaza van. 2. szabály. Ha a főnöknek még sincsen igaza, akkor automatikusan az 1. szabály lép életbe. A hitünk ezt az automatikus bizalmat jelenti. 1. szabály. Isten vezet engem, ez a

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. július 12-én.

vezetés, pedig mindig a jó úton történik. 2. szabály. Ha ezt valami miatt nem érezném, akkor is az első szabály az érvényes. 1. szabály. Isten a reménytelen helyzetben is tud jót adni. 2. szabály. Ha ezt éveken keresztül áthúzza valami más, akkor is az első szabály az érvényes. 1. szabály. Minden körülményben nézzek fel Jézusra, mert onnan kapok erőt. 2. szabály. Ha ezt sok minden tényező zavarná is, akkor is az első szabály az érvényes. A hithősökben meglévő hit nem más, mint ez a meggyőződés. Akkor is az első szabály az érvényes.

Akiben pedig ez az elsőszabályos hit van, az jó tanúbizonyságot nyer Istentől. Úgy, mint a Zsidókhoz írt levél 11. részében felsorolt hithősök. A lényeg pedig az, hogy ők ezt „nyerték”. Nem megszerezték, nem elérték, hanem elnyerték. Megkapták. Megmondom őszintén, hogy meglehetősen nehezen tudok mit kezdeni azzal az iránnyal, ami mostanában benne van a társadalmunkban, hogy aki munkát szeretne vállalni, az írjon minél szebb önéletrajzot, meg motivációs levelet, és bizonyítsa be magáról, hogy mennyire alkalmas egy-egy állásra, vagy pozícióra. Létezett régebben az ajánlólevél. Ebben az ajánló leírta, hogy mennyire volt elégedett az adott munkavállaló tevékenységével. Aki pedig adott valamit is magára, akkor annak több ajánló levele is volt. Ha az ajánló szépeket írt, ha többen is jó ajánlást adtak, akkor a lehető legmagasabb rangú állások és lehetőségek is megnyíltak az illető előtt. Jó tanúbizonysága volt.

A hithős tehát olyan, aki Istentől nyer jó tanúbizonyságot. Tőle kap ajánlólevelet. Akit Isten úgy értékel, hogy ő teljesen rendben van a hitében. Akkor ezt itt le is zárhatjuk. Vagy mégsem? Meg tudja mutatni bárki is, az Istentől kapott ajánló levelet? Ugye, hogy ez a kérdés nem is olyan egyszerű? Mit jelent itt ez a kitétel, hogy jó tanúbizonyságot nyertek? Azt, hogy amibe Istennel együtt vágtak bele, annak jó végeredménye lett. Noé elkezdett építeni egy bárkát, amikor még csak jele sem volt az özönvíznek, amikor pedig az elérkezett, akkor megmenekültek. Ez volt a tanúbizonyság. Ábrahám elindult, hogy elmenjen arra a földre, amit Isten mutat neki, de azt sem tudta, hogy hol van az. Amikor pedig elérkezett Kánaán földjére, akkor látta meg, hogy milyen helyre vezette őt Isten. Áldottá vált az egész útján. Ez volt a tanúbizonyság.

Amikor pedig mi is elindulunk a hit útján, akkor ezek a külső jelek lesznek tanúbizonysággá. Ha érezzük, hogy áldott, békés, szeretettel teljes az út. Ugyanakkor ne felejtsük el azt sem, hogy ennek az ellenkezője is igaz. Ha egy úton, amin elindultunk nincsen az áldásnak szemernyi jele sem, akkor az nem az az út, amit Isten nekünk elkészített! Hadd mondjak el ezzel kapcsolatban egy példát. 4 évvel ezelőtt volt egy felmérés, amiben óvodák fejlesztésével kapcsolatos igényeket gyűjtöttek össze. Az ország sok-sok települése nyújtott be ilyen igényt, többek között a tatai óvoda is. Aztán elsőként azt a hírt kaptuk meg, hogy nem nyert ez a terv. Néhány hónappal később pedig kiderült, hogy valamilyen keret mégis rendelkezésre áll. Igazából az inntól megkezdett úton csak akadályok voltak. Olyan mértékű akadályok, amiket saját erővel nem is tudtunk elvenni, ezért imádkoztunk. Hogyha Isten azt szeretné, hogy itt megvalósuljon ez a fejlesztés, akkor vegye el ezeket az akadályokat. Az út pedig egyre nehezebb, egyre keservebb, egyre fárasztóbb lett. Mindközben nem mozdult előre semmi. Pár nappal ezelőtt presbitériumunk úgy döntött, hogy nem kívánja megvalósítani mindezt, mert ez nem Isten útja. Hisszük, hogy a Mindenhatónak van hatalma arra, hogy csodát tegyen, lehetőséget adjon akkor, amikor Ő akarja. Mi nem vesztettünk ezzel, hanem nyertünk egy nagyon komoly tapasztalatot. Ez az út nem nyert Istentől jó tanúbizonyságot.

Kedves Hithősök, és Hithős Jelöltek! Isten arra buzdít minket, hogy mélyedjünk el abban a hitben, ami a mi Megváltónkban, Jézus Krisztusban van. Legyen biztos reménységünk, és rendíthetetlen bizalmunk. Induljunk el azokon az utakon, amin Isten szeretne vezetni minket, hogy megtapasztaljuk a következményeit is, a sok jó ajándékot, a vezetésben megtapasztalt örömet. Ebből a tapasztalatból pedig még erősebb hit fakad. A kör pedig folytatódik. Rendíthetetlen hit, Istenre hagyatkozás, örömteli tapasztalat, megerősödés a hitben. Vágjunk neki az útnak Kedves Fiatal és Idősebb Hithősök!

Ámen!